

Työväen järjestöt ja Shermanin antitrustilaki

Kirj. O. Saari

Jo vuosikausia on Yhdysvalloissa käyty kiivasta taistelua siitä, ovatko työväen järjestöt samassa suhteessa voimassa olevaan Shermanin trustivastaiseen lakiin kuin mitä ovat teollisuuskorporaatiot, trustit ja muut kapitalistiset liittoutumat. Samalla kun tuo laki tuntuu käyvän yhä tehottomammaksi kapitalistista trustimahtia vastaan, alkaa se kapitalististen tuomioistuentein käsissä käydä sitä uhkaavammaksi työväen järjestölle. Eikä ole kysymys yksinomaan työväen unioiden kurissa pitämisestä, vaan sen lopullisena tarkotusperänä on koko unionistisen liikkeen murskaaminen muka teollisuuden ja liikenteen häiritsijänä. Se kohta Shermanin trustilasta, jonka perusteella Yhdysvaltain Ylioikeus viime aikoina niin ahnain silmin on vaaninut työväen järjestöjen liikuntaa, kuuluu seuraavasti:

“Jokaisen sopimukseen perustuva liittoutuma trustin tai muun muodossa, tai salaliitto, joka häiritsee kauppaa ja liikennettä suuremmissa määrässä kuin mitä Yhdysvaltain Ylioikeus katsoo kauppaa ja liikennettä voitavan häiritä, julistetaan täten laittomaksi ja on näiden liittoutumien oikeuden määräyksestä järjestettävä liikkeensä Ylioikeutta tyydyttävälle kannalle”.

Tuon lakipykälän luettua ei voi olla ihmettelemättä, kuinka voidaan edes ajatellakaan sen kohdistamista työväen järjestöihin. Lain kirjain ja varsinainen henki ei edellytä mitään sellaista. Mut-

ta pulma käy jonkun verran selvennäksi kun muistamme, että lait tavallisesti ovat sitä miten ne luetaan ja tulkitaan. Niinpä tämäkin lain kohta heti alusta pitäen ruveten on aina ollut sitä, mitä Ylioikeus on sanonut sen olevan. Kun tarkastelee Shermanin lain kehityshistoriaa ja niitä taisteluita, mitä sen puolesta on käyty, niin niistä ei löydä viittaustakaan puolustukseksi sille käsitteelle, että tuon lain avulla olisi tarkoitus kuristaa työväen unioita. Päin vastoin kaikki seikat viittaavat siihen, että laki alunpitäen kohdistettiin yksinomaan järjestynyttä kapitaalia vastaan, ilmetköönpä se sitten yksityisenä trustina tai useampain korporationien välisenä liittoutumana. Ja jo luonnollisen olemuksensa puolesta muutamain harvain omistaman ja kontroleeraaman teollisuusmonopolin ja miljoonia työläisiä käsittävän työväen järjestön välillä, joka on perustettu tarkotuksella parantaa kapitalismin kahleissa olevan työväestön taloudellista asemaa, on niin suuri ero kuin yöllä ja päivällä. Ne kumpikin ovat kokonaan kaksi eri asiaa. Työväen järjestöt eivät ole mitään osakeyhtiöitä, eivät omista minkäänlaista pääomaa eivätkä myöskään toimi liikevoiton saavuttamiseksi. Sitä vastoin kapitalististen liikeyritysten ensimmäisenä ja viimeisenä tarkotusperänä on työvoiman riistäminen ja yleensä liikevoiton hankkiminen keinoilla millä hyvänsä. Tämä tarkoitusperä aina palvelee yksilölli-

siä pyyteitä ja jättää niin ollen laajempien joukkojen, eli toisin sanoen yhteiskunnan edut huomiioon ottamatta, paitsi milloin kapitaalilain omat edut sitä vaativat. Työväen järjestöjen tarkotusperä tässäkin suhteessa on kokonaan päinvastainen. Kun niiden tehtävänä ennenkaikkea on kohottaa työläisten palkkoja, lyhentää työpäivää ja saada yleensä parannuksia työläisten asemassa, joutuvat ne jo aivan luonnostaan palvelemaan laajoja yhteiskunnallisia etuja — etuja, jotka ovat joutuneet kärsimään kapitalistisesta riistosta. Mitenkä nyt sitten on ymmärrettävä, että meidän oikeuslaitoksemme pyrkivät ahdistelemaan työväen unioita Shermanin lain nojalla, muka yhteiskunnan eduille vaarallisina laitoksina, koska kerran tämän lain muodostajat ovat nähneet yhteiskunnan etuja uhattavan aivan toiselta taholta.

Niin ahnaasti kuin Ylioikeus onkin vaavinut tilaisuutta hyökätäksensä unioiden kimppuun tämän lain turvissa sen tai tämän kapitalistiryhmän eduksi, on se kuitenkin aina käsittänyt, että Shermanin trustivastaisen lain kohdistaminen työväen järjestöitä vastaan on sangen arkaluontoinen kysymys, josta voi pian syntyä kipinä mikä uhkaa koko tuomarivallan olemassaoloa. Mikäli kirjottaja tietää, ei tuomioistuimen taholta ole koskaan suoraan käyty käsiksi itse työläisten järjestymisen periaatteeseen, tuomiten sen laittomaksi. Hyökkäykset unioita vastaan ovat aina tapahtuneet milloin yhdenlaisen, milloin toisenlaisen sivuseikan turvissa. Pääasiassa on unioita tuomittu laittomiksi poikottauksesta ja vaatimuksista, jotka tarkoittavat suljettujen työpajojen käytäntöön ottamista, eli siis vaatimuksista unioiden tun-

nustamiseksi. Kun Ylioikeus antoi päätöksensä A. F. of Laboria vastaan kuuluisassa Buck's Stove & Range-jutussa, kieltäen union poikoteeraamasta komppanian tuotteita, niin se samalla kertoo myöskin antoi tunnustuksen määrättyissä rajoissa itse unionismin periaatteille. Tuo kohta oikeuden päätöksestä kuuluu:

“Yhteiskunta jo itsessään on järjestö, eikä se tahdo vastustaa yhteiskunnallisia, uskonnollisia tai liike-etuja ajavia järjestöjä, eikä minkäänlaisia järjestöitä, joiden tarkotusperät ovat laillisia. Laki näin ollen tunnustaa, että työläisillä on oikeus järjestyä ja kehoittaa toisiakin järjestymään riveihinsä, sen kautta tehden mahdolliseksi sen voiman, vaikutuskyvyn ja mahdin, mikä sellaisessa järjestössä piilee. Tämän oikeuden turvissa on voimakkaiden työväen unioiden järjestäminen tapahtunut”.

“Mutta se tosiasia, että tällaisten suuria jäsenmääriä käsittävien järjestöjen muodostaminen on laillista, merkitsee sitä, että nämä järjestöt sen kautta saavat itselleen suuren vallan, jonka edessä yksityinen on avuton. Jos tätä valtaa käytetään väärin jotain yksilöä kohtaan, ei hän voi seistä sen edessä muutoin kuin joko suostumalla rauhaan siitä hinnasta, että alistuu niihin ehtoihin, jotka merkitsevät hänen perustuslain takaa-mien oikeuksiensa uhraamista; tai että hän pitää kiinni näistä oikeuksista ja vetoaa oikeuden apuun. Sellaisessa tapauksessa hallitus on velvollinen antamaan suojelusta niin hyvin yhdelle monta vastaan kuin myös monelle yhtä vastaan”.

Tähän selitykseen on Ylioikeus sisällyttänyt sen ajatuksen, jolla se aina on koettanut puolustella mielivaltaisia menettelyjään työ-

väen järjestöä vastaan, sen nimitäin, että Shermanin laki ei mu-
ka tarkoita yksinomaan kapitalis-
tisia liikelaitoksia, vaan että se on
samassa suhteessa kaikenlaisiin
liittoihin ja yhdistyksiin nähden,
jotka edes jollain tavalla voidaan
selittää olevan yhteydessä kaupan
ja liikenteen kanssa, jonka turvaa-
minen vaatii ajamaan "yhtä hy-
vin yhden etuja monta vastaan,
kuin myös monen etuja yhtä vas-
taan".

Me emme lähde tässä pitemmäl-
tä puhumaan siitä, kuinka pitkäl-
le meidän mielestämme olisi oi-
keuslaitosten kautta määriteltävä
työväen järjestöjen sisäistä ja ul-
konaista toimintaa. Me olemme
tässä tekemisissä kysymyksen
kanssa, joka jo yksin "kunnioituk-
sesta" oikeutta kohtaan pakottaa
meidät vetämään jyrkän rajan
tuomioistuimen toiminnalle sil-
loin, kun ne ryhtyvät mielivaltai-
sella lain tulkinnalla taistelemaan
meitä vastaan. Sillä tosiasia on,
että Ylioikeus ei olisi koskaan
asettanut työväen unionia syytee-
seen Shermanin antitrustilain
loukkaamisesta, jos se olisi vapaa
kapitalismin etujen palvelemisesta.
Jos niin olisi, niin silloin ei se
olisi niin innostunut ajamaan "yh-
den etuja monta vastaan" kuten
nykyään on asian laita, vaan sen
sijaan koettaisi se parhaansa mu-
kaan suoraan laillisuuden pohjalla
suorittua siitä tehtävästä, minkä
Shermanin trustilaki yksityisten
monopoolien kurissapitämistarko-
tuksessa on sille asettanut.

On luonnollista, että yhä jat-
kuva työväen järjestöjen vainoa-
minen Shermanin lain turvissa ei
ole ollut herättämättä ansaittua
vastarintaa järjestyneen työväes-
tön taholta. Tavallaan yhteydessä
tämän vastarinnan kanssa on

kongressissa esitetty lakiehdotus
joka tunnetaan Bacon-Barlett-la-
kiehdotuksen nimellä, jonka mu-
kaan trustivastaista lakia ei saa
käyttää työväen järjestöjä ja
maanviljelijäin yhdistyksiä vas-
taan. Tämän lakiehdotuksen hy-
väksymistä ovat unionit äänekkääs-
ti nousseet vaatimaan yli maan.
Asian johdosta ovat unionien e-
dustajat olleet ahkerasti neuvotte-
luissa demokratipuolueen johto-
miesten kanssa, sillä aasipuolueen
ohjelman mukaan demokraatisten
kongressimiesten velvollisuus olisi
nyt valvoa unionien etuja. Ja ju-
listihan itse presidentti Wilson
niihin aikoihin, kun hän otti hal-
litusohjaket käsiinsä, että hän on
"suosiollinen" työväen unionille.

Mitä presidenttiin tulee, niin on
asian laita nähtävästi nyt toisen-
lainen. Kun presidentti tuonnot-
tain luki trustiohjelmansa kong-
ressille, saatiin kaikkeksi kummas-
tukseksi tehdä se havainto, ettei
hän ohjelmaansa laatiessaan ollut
enään muistanut koko unionikysy-
mystä. Ja mikä vielä merkilli-
sempää, että hän oli kokonaan
unohtanut millä kannalla Baltimo-
ressa pidetty demokratipuolueen
konventioni oli trustilain suhtau-
tumisesta työväen unioniin.
Tuossa konventionissa hyväksy-
tyn ohjelman mukaan "työväen
järjestöitä ei ole pidettävä laitto-
mina liittoina liikenteen häiritse-
misessä". Myöhemmin presidentti
ilmotti, että kysymykselle uni-
oiden turvaamisesta Shermanin
trustivastaiselta lailta ei vielä hä-
nen taholtaan ole lainattu min-
käänlaista huomiota. Kaikistanäis-
tä päättäen tahtoi presidentti edel-
leenkin jättää unionit tuomioistuim-
ten mielivallan varaan. Tällä aa-
sipuolueen presidentti selväkin
selvemmin osotti, että kaikki hä-

nen juhlalliset vakuutuksensa työväen unioiden suosimisesta olivat silkkaa vaalihumpuukia.

Tällä välinpitämättömyydellä ei kuitenkaan tällä kertaa onnistuttu haudata kysymystä työväen järjestöjen laissa määritellyistä oikeuksista. Heti sen jälkeen kun presidentti oli lukenut trustiohjelmansa kongressille, tarttuivat unioiden yli maan asiaan käsiksi ja ryhtyivät esittämään vaatimuksia kongressille Bacon-Barlett-lakiehdotuksen hyväksymisestä. Unioiden vaatimuksesta on kehittynyt sellainen voima, että kongressin täytyy joka tapauksessa ottaa kysymys vakavan harkinnan alaiseksi.

Tuonnottain kierteli sanomalehdissä huomattavan demokraatien johtomiehen ja nykyisen kongressin jäsenen C. H. Tavennerin lausunto, että demokraatipuolue tällä istuntokaudella tulee vetämään selvän rajan työväen järjestöjen ja maanviljelijäin yhdistyksen sekä teollisuuskorporationien välille, siten estäen Shermanin lain käyttämistä näitä edellisiä vastaan. Edelleen hän vakuutti, että samalla kun Shermanin lakia on yhä tiukennettava korporationeja vastaan ja laadittava uusia lakeja rahatrustin kurissa pitämiseksi, on työväen unioiden ja muut samanlaiset yhdistykset kokonaan vapautettava vaaranalaisuudesta joutua syytteeseen niiden lakien nojalla, jotka ovat kokonaan tarkoitetut yksityisten teollisuus- ja kauppamonopoolien kontrolloeraamiseksi.

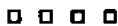
Kun otamme huomioon, että Tavennerin mielipiteillä on useita vaikutusvaltaisia kannattajia ei ainoastaan demokraatien omissa riiveissä, vaan myöskin toisten puoluealaisten, varsinkin progressiivien keskuudessa, niin on hyvin ymmärrettävää, että kongressissa e-

sillä oleva trustikysymys ei olekaan varsin niin yksinkertainen kuin presidentti ohjelmassaan esitti. Joka tapauksessa on lainattava huomiota kysymykselle mitä oikeastaan trusteilla käsitetään. Työväen järjestöjen vaatimukset Bacon-Barlett-lakiehdotuksen hyväksymisestä ovat nostaneet Wilsonin trustiohjelman eteen sellaisen pystyn, että koko kongressin koneiston täytyy muuttaa käyntiään. Paitsi sitä, että itse presidentin täytyy ottaa laskehinsa sen tekijän, jonka hän trustiohjelmansa muodostaessaan kokonaan jätti huomioon ottamatta, on trustikysymystä käsittelevän kongressin komiteain täytyneet käydä perinpohjaisemmin asiaan käsiksi. Kerrotaan, että hallituksen korporationitoimiston on täytynyt hankkia tonnittain uusia tilastoja kongressille, että se voisi suoritua asiallisuudella niistä vaatimuksista, mitä työväen unioiden trustilain suhteen ovat esittäneet.

Kysymys Shermanin antitrustilain suhteesta työväen järjestöihin on meidän näkökannaltamme katsoen päivän selvä. Ei voi olla epäilemistäkään, etteikö tuo laki kokonaisuudessaan ole kohdistettu yksinomaan kapitalistisia osakeyhtiöitä ja trusteja vastaan. Yhtä selvää on myöskin, että milloin hyvänsä ja missä muodossa tahansa trustivastaista lakia on koetettu soveluttaa työväen unioidiin, on se aina tapahtunut pelkästään mielivaltaisen lain tulkinnan pohjalla. Ei liene paljoakaan syytä epäillä, etteikö kysymys kongressissa, ellei tällä, niin ainakin seuraavalla istuntokaudella, tule selvään, meidän toivomuksemme mukaiseen ratkaisuunsa. Mutta tälle toivorikkaalle taivaalle vielä sittenkin jää ainakin yksi uhkaava ja synkkä pilvi. Ja se on se,

että jos Bacon-Barlett-lakiehdotus tulee hyväksytyksi, niin voi olla hyvinkin mahdollista, että Yli-oikeus julistaa sen perustuslakivaltaiseksi ja lähtee edelleenkin jatkamaan mielivaltaista työväen

järjestöjen vainoamista. Jos niin käy, niin se kannustakoon meitä entistä rohkeammin ja tarmokkaammin taistelemaan oikeuksiemme puolesta.

Manalan lapset

Kirj. Santeri Mäkelä.

Oli yö. Oliver Mining Co:n kaivannon 13:lla tasanteella olivat mainarit juuri lopettaneet aterioimisensa ja nyt vasta puhalti kaivannon visseli kahtatoista ja uninen palosotilas vastasi siihen lyömällä kaksitoista kertaa rautakankeeseen. Mutta nukkuva kaupunki ei aavistanut, että kaksisataa orjaa oli tänäyönä varastanut terästruutilta puoli tuntia "aikaa", joka merkitsee usean sadan dollarin vähennystä trustin tilikirjoissa. Eikä sitä aavistanut kapteeni Key, joka itsetyytyväisenä ja tietoisena omasta suuruudestaan lojui keinutuolissaan, likaiset kaivantosaappaat konttorinsa pöydällä, ihan niin kuin on tapa levätä todellisen gentlemannin; eikä sitä aavistanut edes kiharatukkainen ranskalainen insinöörikin, joka unisena nuokkui korkealla istuimellaan, oikea käsi vaistomaisesti nostokoneen vivussa. Ainoa, jolla tämän maan päällä oli aavistusta, mitä kolmentoistasadan jalan syvyydessä maan alla tapahtui oli "skiptantäri", vanha skotlantilainen ukko. Hän nojasi kaidepuuta vastaan ylhäällä shaftihuoneessa ja tuijotti pimeään aukkoon. "Hm! pojat ottavat aikaa", hymähti hän puoliääneen, "ottakoot minun puolestani; vanha Skott on union mies, joka ei kumarra kapteeni Keyn, eikä itse Pierpont Morga-

nin edessä, kun niikseen tulee" — hän pisti kätensä poveensa ja kai-voi tyytyväisenä malminvärisen "plokittupakkapötkönsä", haukkasi kelpo mallin ja vetäytyi koppiinsa.

Ja kaivannon päällä lepäsi kuoleman hiljaisena toukokuun yö. Raskaina kuni kallion lohkarheet riippuivat taivaalla lyijynharmaat pilvet, ne olivat puserutuneet kuni pohjoisnavan suunnattomat jäälautat pienen kaivoskaupungin yläpuolelle. Tuntui kuin olisi kuolema hiiviskellyt ympärillä, niin kamalana, että itse saatana oli jähmettynyt myräksi.

Mutta kaivannon kolmannelta toista tasanteella oli vielä elämää. Miehet heittelivät huvikseen ruuan jätteitä rottalaumoille, jotka ilosta kiljuen ja tapellen laahasivat saalistaan pimeiden tunnelien perille, kätköihin, joita ei yksikään ihminen koskaan löydä. Mutta se ilo oli peräti lyhyt. Yksi pää toisensa perästä retkahti hervotoinna kostealle kivilaattialle. Ja missä joku kerran koipensa oikasi, siinä jo kuorsata alkoi. Hetken kuluttua häiritäsi ikuisen yön hiljaisuutta ainoastaan suuren höyrypumpun tasainen tykytys ja vesitippojen säännöllinen nokahtelevainen labyrinttimäisten holvien seinämistä. Jokainen vesitippa synnytti tuhatkertaisen kaiun avaroissa kiviholveissa. Se yhtyi tuhatkieliseksi,